

Από τον «δημοκρατικό δρόμο στον σοσιαλισμό» στην οικοδόμηση του «εθνικού πγέτη»

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ*

» **Πριν τρία** χρόνια, ο Αριστείδης Μπαλτάς έδινε τον ορισμό του «εθνικού πγέτη»:

Εθνικός πγέτης

15. Εθνικός πγέτης είναι ο **αστός** πηγέτης που δεν αποσυνδέει τα συμφέροντα του κεφαλαίου από την κατάσταση της χώρας του. Η αναγωγή των κυβερνητών της Ευρώπης σε απευθείας λειτουργούς του χρηματιστηριακού κεφαλαίου καθιστά δραματικά ορατή την απονοία ηγετών τύπου Ρούσβελτ, Ντε Γκραλ ή Βίλλι Μπραντ.

16. Μια εθνικά πηγετική δύναμη στην Ελλάδα θα αρνιόταν να υποβάλει τη χώρα στη διάλυση που επιτάσσουν σήμερα οι άμεσες ανάγκες κερδοφορίας του κεφαλαίου. Μια τέτοια πολιτική δύναμη θα στηρίζοταν στην στενή διαπλοκή των οικονομιών της Ευρώπης (γιατί η κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας θα προξενούσε κατάρρευση του ευρώ και θα καθιστούσε την τρέχουσα κρίση οιονεί ανεξέλεγκτη) και θα διαπραγματευόταν -υπό κατάλληλες συμμαχίες- επιμήκυνση του συνολικού χρέους σε κλίμακα εκατονταετίας και με επιτόκιο κοντά στον πληθωρισμό. Μια τέτοια πολιτική δύναμη θα

είχε προηγουμένως υποβάλει σε κρατικό έλεγχο τις ελληνικές τράπεζες, ενώ θα νοικούρευε παράλληλα τα επείγοντα: φοροδιαφυγή και φορολογικό σύστημα, ταμεία και εισφοροδιαφυγή, εργασιακές σχέσεις, αμυντικές δαπάνες, εκκλησιαστική περιονοσία, αναβάθμιση δημόσιου τομέα κ.λπ.

17. Με δεδομένο τον υπάρχοντα σήμερα συσχετισμό δυνάμεων, η Αριστερά θα μπορούσε, υπό όρους, να συμμαχήσει με μια τέτοια πολιτική δύναμη **εφόσον υπήρχε**.

(από το κείμενο **Καθαρές κουβέντες**, «Αυγή» 17 Απριλίου 2011, οι bold τονισμοί των λέξεων στο κείμενο είναι του συγγραφέα)

Από τότε μέχρι σήμερα ούτε συγκροτήθηκε αυτή η «εθνικά πηγετικά πολιτική δύναμη στην Ελλάδα», με την οποία θα μπορούσε η Αριστερά να συμμαχήσει, ούτε βέβαια αναδείχθηκε στην πολιτική σκηνή κάποιος «εθνικός πγέτη». Τρία χρόνια μετά, αυτή η πιθανή «συμμαχία υπό δρους» είναι αδύνατη γιατί δεν υπάρχει ο «σύμμαχος». Ο μόνος τρόπος να πραγματοποιηθεί σήμερα αυτή η αναγκαία συνεργασία για να σωθεί η πατρίδα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ να γίνει ο ίδιος «εθνικά πηγετική δύνα-

μη» και να αναδείξει τον δικό του «εθνικό πγέτη».

Σε ένα πρόσφατο άρθρο στην «Αυγή» **«Από τις Βρυξέλλες στο έθνος»**, ο Αρ. Μπαλτάς τεκμηριώνει αυτήν τη θέση, υποστηρίζοντας ότι ο Αλ. Τσίπρας έχει τα προσόντα να αναδειχθεί ως «εθνικός πγέτης». Αναφερόμενος αναλυτικά την προεκλογική εμφάνιση του Αλ. Τσίπρα στον τηλεοπτικό διάλογο στις Βρυξέλλες καταλήγει: «Ο Αλέξης Τσίπρας κατόρθωσε να μιλήσει ως **εθνικός πγέτης**» (οι bold τονισμοί των λέξεων στο κείμενο είναι του συγγραφέα).

Στο ίδιο κείμενο, επιχειρεί να δώσει και έναν ιδεολογικό επανορισμό της «εθνικής δύναμης» βάζοντας κάποιες αριστερές πινελιές στα ζητήματα της ταξικής συνεργασίας κάτω από την πηγεμονία της αστικής τάξης. Τώρα λοιπόν που πιάσαμε το «λαχείο», θα πρέπει να σκεφτούμε τι θα το κάνουμε:

Επείγει επομένως να ξεκαθαρίσουμε το π σημαίνει εθνική πολιτική δύναμη. Μια εθνική πολιτική δύναμη δεν διεκδικεί ξένα εδάφη ούτε διαπραγματεύεται εκείνα της πατρίδας της. Αντίθετα, τα υπερασπίζεται με κάθε μέσο. Εκφράζει την ιστορική περηφάνια ενός

λαού, αλλά δεν θεωρεί αυτόν τον λαό ανώτερο ή περιούσιο. Μεροληπτεί αταλάντευτα υπέρ των λαϊκών τάξεων, αλλά δεν θεωρεί τους ταξικούς ή πολιτικούς αντιπάλους εχθρούς του έθνους ή προδότες. Αγωνίζεται για την ειρήνη και την ενεργό αλληλεγγύη όλων των λαών και γ' αυτό είναι εκ παραλήλου δύναμη ακραιφνώς διεθνιστική.

Ο Αρ. Μπαλτάς είναι αρκετά ειλικρινής ως προς τις θέσεις που υποστηρίζει και λέει τα πράγματα με το όνομά τους. Όμως δεν πρόκειται για προσωπικές του θέσεις. Είναι οι θέσεις των επιτελείων της Κουμουνδούρου, οι οποίες με σταθερή συνέπεια πρωθυΐνται από το ιδρυτικό συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, κυριάρχουσαν στην προεκλογική περίοδο και αποτελούν τον κεντρικό άξονα της επικοινωνιακής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ. Γ' αυτό λοιπόν, κάτω από το πρίσμα της οικοδόμησης του προφίλ ενός «εθνικού πγέτη», θα πρέπει να ερμηνεύσουμε τις επισκέψεις του Αλ. Τσίπρα από το Άγιο Όρος ώς τον Πάπα, και από την Ουάσιγκτον ώς το Κόρμο. Κάτω από το ίδιο πρίσμα θα πρέπει να ερμηνεύσουμε τη μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ σε **προεδρικό κόμμα** και να αντιληφθούμε την πο-

(Μια απάντηση στο άρθρο του Αριστείδη Μπαλτά «Από τις Βρυξέλλες στο έθνος»)

λιτική πρακτική μέσα από την οποία ο Αλ. Τσίπρας απέκτησε χωρίς αντιδράσεις αλλά με διευρυμένη συναίνεση, αυξημένες εξουσίες την προεκλογική περίοδο στη διαμόρφωση της προεκλογικής πολιτικής, εξουσίες που δεν περιορίστηκαν στην επιβολή κάποιων γενικών πολιτικών κατευθύνσεων, αλλά επεκτάθηκαν από την επιλογή των υποψηφίων ευρωβουλευτών και περιφερειαρχών ώς και τη συγκρότηση εξωκομματικών μπλαντών για τη διαμόρφωση και προβολή της προεκλογικής εκστρατείας.

Δεν γνωρίζουμε αν ευδωδούν στο μέλλον οι προσδοκίες του Αρ. Μπαλτά για τον Αλ. Τσίπρα. Όμως αυτές οι προσδοκίες έχουν άμεση σχέση με το παρόν του ΣΥΡΙΖΑ. Και ως προς αυτό το ζήτημα ο Αρ. Μπαλτάς οφείλει να απαντήσει σε ένα προφανές και εύλογο ερώτημα: **Πως μπορεί ένα κόμμα της Αριστεράς να έχει ως πρόεδρό του έναν «αστό πγέτη»;**

* Ο Γιώργος Καλαντζόπουλος είναι μέλος της Ο.Μ. ΣΥΡΙΖΑ Χαλανδρίου